

Samkvæmt rannsókn Bjarna Konráðssonar læknis fundust í blóði ákærða reducerandi efni, er samsvara 0.83% af alkóhóli.

Samkvæmt framansögðu hefur ákærði játað, að hann hafi neytt áfengis við akstur bifreiðarinnar M 245 frá Reykjavík til Borgarness 9. október 1954.

Með atferli sínu hefur ákærði brotið gegn 1. mgr. 23. gr. bifreiðalaga nr. 23/1941, og þykir refsing hans hæfilega ákveðin 1500 kr. sekt í ríkissjóð, og komi 15 daga varðhald í stað sektarinnar, sé hún eigi greidd innan 4 vikna frá uppkvaðningu dóms þessa.

Með tilliti til þess, að ákærði, samkvæmt vottorði læknis, hefur verið berklasjúklingur og þolir eigi að vinna almenna verkamannavinnu og að hann hefur fyrir konu og tveimur börnum að sjá, þykir eigi rétt að svipta hann bifreiðarstjóraréttindum samkvæmt 39. gr. bifreiðalaga.

Loks ber að dæma ákærða til að greiða allan sakarkostnað.

Dómsorð:

Ákærði, Hörður Ólafsson, bifreiðarstjóri í Borgarnesi, greiði 1500.00 — eitt þúsund og fimm hundruð — króna sekt í ríkissjóð, og komi 15 — fimmtán — daga varðhald í stað sektarinnar, verði hún eigi greidd innan 4 vikna frá birtingu dóms þessa.

Hann skal greiða allan kostnað sakarinnar.

Miðvikudaginn 28. september 1955.

Nr. 125/1954. Huginn h/f (Lárus Jóhannesson)

gegn

Fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs

(Vilhjálmur Jónsson).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómara Hæstaréttar.

Krafa á hendur ríkissjóði um uppbætur á fiskverð.

Dómur Hæstaréttar.

Áfrýjandi, sem hefur fengið gjafsókn í máli þessu, hefur skotið því til Hæstaréttar með stefnu 29. júlí 1954. Krefst hann þess aðallega, að stefnda verði dæmt að greiða honum kr. 215.531.42 ásamt 6% ársvöxtum frá 1. október 1949 til

greiðsludags og málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, eins og málið væri eigi gjafsóknarmál, þar á meðal þóknun til skipaðs talsmanns hans fyrir Hæstarétti. *Til vara* krefst áfrýjandi greiðslu á lægri fjárhæð úr hendi stefnda, þó eigi lægri fjárhæðar en kr. 87.011.73, ásamt vöxtum og málskostnaði, eins og greinir í aðalkröfu.

Stefndi krefst staðfestingar héraðsdóms svo og málskostnaðar úr hendi áfrýjanda fyrir Hæstarétti.

Með skírskotun til forsendna hins áfrýjaða dóms ber að staðfesta hann.

Eftir atvikum þykir rétt, að áfrýjandi greiði stefnda kr. 8000.00 í málskostnað fyrir Hæstarétti. Málssóknarlaun talsmanns áfrýjanda fyrir Hæstarétti, kr. 6000.00, greiðist úr ríkissjóði.

Dómsorð:

Hinn áfrýjaði dómur á að vera óraskaður.

Áfrýjandi, h/f Huginn, greiði stefnda, fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, kr. 8000.00 í málskostnað fyrir Hæstarétti.

Málssóknarlaun talsmanns áfrýjanda fyrir Hæstarétti, Lárusar Jóhannessonar hæstaréttarlögmanns, kr. 6000.00, greiðist úr ríkissjóði.

Dóminum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 1. maí 1954.

Mál þetta, sem dómtekið var 23. f. m., hefur Björgvin Bjarnason f. h. Hugins h/f, Ísafirði, höfðað fyrir bæjarþinginu með stefnu, útgefinni 18. júní 1953, gegn fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs til greiðslu verðuppbótar á saltfisk, að fjárhæð kr. 221.739.57 með 6% ársvöxtum frá 1. október 1949 til greiðsludags og málskostnaðar að mati dómarans, eins og mál þetta væri ekki gjafsóknarmál, en stefnandi hefur fengið gjafsókn í því.

Í hinum munnlega málflutningi breytti stefnandi kröfum sínum þannig, að hann krafðist þess, að stefndi yrði *aðallega* dæmdur til að greiða kr. 215.531.42 með 6% ársvöxtum frá 1. október 1949 til greiðsludags. *Til vara* krefst stefnandi þess, að stefndi yrði dæmdur

til að greiða kr. 87.011.73 með 6% ársvöxtum frá 1. október 1949 til greiðsludags. Í báðum tilvikum hefur stefnandi krafizt málskostnaðar sér til handa, eins og málið væri ekki gjafsóknarmál.

Stefndi hefur krafizt sýknu af öllum kröfum stefnanda og málskostnaðar sér til handa að mati dómars.

Með lögum nr. 100 frá 1948 um dýrtíðarráðstafanir vegna atvinnuveganna tók ríkissjóður að sér að bæta saltfisksútflytjendum það, sem á það kynni að vanta, að þeir fengju kr. 2.25 fyrir hvert kílógramm af fullsöltuðum þorski I. fl. Jafnframt var þar ákveðið, að saltfisksútflytjendur skyldu fá samsvarandi verð fyrir aðra flokka og fisktegundir. Með heimild í lögum þessum var sett reglugerð nr. 25 frá 15. febrúar 1949, þar sem svo var ákveðið, að ríkissjóður ábyrgðist saltfisksútflytjendum, að söluverð á söltuðum þorski I. fl. og 10% af söltuðum þorski II. fl. skyldi vera kr. 2.25 fyrir hvert kg. Þá ábyrgðist ríkissjóður, að söluverð á söltuðum þorski II. fl., það sem fram yfir væri umrædd 10%, sem áður getur, skyldi vera kr. 2.00 hvert kg. og að söluverð á söltuðum þorski III. fl. skyldi vera kr. 1.80 fyrir hvert kg.

Stefnandi var eigandi skipanna Hugins I., I.S. 91, og Hugins II., I.S. 92. Skýrir fyrirsvarsmaður félagsins svo frá, að í ársbyrjun 1949 hafi hann farið að rannsaka möguleika á því að senda skip félagsins á veiðar á fjarlæg mið. Hafi hann í því skyni farið erlendis að kynna sér reynslu annarra um þetta. Hafi það verið hugmynd sín að senda skipin til veiða á Grænlandsmið og láta þau salta þar þann fisk, er á þau veiddist. Hann hafi rætt við framkvæmdastjóra Sölusambands íslenzkra fiskframleiðenda um, hvort félagsskapur þessi gæti séð um sölu á fiskinum, en framkvæmdastjórinn hafði talið, að slíkt mundi ekki hægt, þar sem hann hefði engin skip, er gætu tekið á móti fiskinum á Grænlandsmiðum, en slíkt hafi verið nauðsynlegt. Þá hafi heldur ekki tekizt að fá lán hjá íslenzkum bönkum til útgerðar þessarar. Hafi það því orðið úr, að hann hafi gert samning við danskt fyrirtæki, Borealis Company A/S. Samkvæmt samningi þessum, sem dags. er 14. júní og 20. júní 1949, kaupir hið danska fyrirtæki af stefnanda og öðru félagi, sem fyrirsvarsmaður stefnanda veitti forstöðu, 1050/1450 smálestir af fullsöltuðum þorski, „1 & 2 samfængt“, fyrir d. kr. 1000.00 eða £ 50-0-0 hverja smálest eftir vali seljanda. Fiskinn skyldi afhenda í fisktökuskip í Færeyingahöfn í Grænlandi í júlí- og ágústmánuði 1949. Þá skyldi kaupandi sjá um flutning á ýmsum nauðsynjum til seljanda og selja honum aðrar. Þann 25. júní 1949 lögðu síðan skip stefnanda ásamt tveimur öðrum skipum, sem fyrirsvarsmaður stefnanda hafði ráð á, af stað til Grænlands, og var nefndur fyrirsvarsmaður með í förinni. Er á miðin kom, reyndist afli miklu minni en ráð hafði verið fyrir gert. Var aflinn saltaður og fluttur um borð í skip hins danska fyrirtækis. Þá telur stefnandi, að hinum upphaflega samningi við umrætt fyrirtæki hafi verið

breytt á þá lund, að fyrirtækið skyldi greiða d. kr. 1.00 fyrir hvert kg. af fullsöltuðum þorski I. fl., d. kr. 0.85 fyrir hvert kg. af fullsöltuðum þorski II. fl. og d. kr. 0.70 fyrir hvert kg. af fullsöltuðum þorski III. fl. Er hin dönsku skip hafi farið frá Grænlandi fyrstu dagana í septembermánuði 1949, hafi þau verið búin að taka á móti frá skipum stefnanda 98.321 kg. af saltfiski I. fl., 88.065 kg. af saltfiski II. fl. og 54.297 kg. af saltfiski III. fl., allt miðað við fullsaltaðan fisk. Eftir þetta hafi veiðum verið haldið áfram nokkurn tíma, en síðan hafi skipunum verið siglt til Newfoundland og þar hafi afli sá, sem í skipunum var, alls 40 smálestir, verið seldur fyrir Can. \$ 140 hver smálest.

Þann 11. desember 1951 sneri stefnandi sér til Fiskábyrgðarnefndar og fór þess á leit, að honum yrði greidd verðuppbót á afla þann, sem veiddur var á nefnd skip við Grænland sumarið 1949 og að framan getur. Þann 9. janúar 1952 synjaði nefndin umsókn þessari og byggir synjun sína á því, að stefnandi hafi hafið útgerð sína við Grænland án þess að hafa samráð við nefndina og síðan ráðstafað fiskinum án heimildar hennar eða hlutaðeigandi stjórnvalda. Stefnandi sneri sér þá til Atvinnumálaráðuneytisins og fór þess á leit að fá verðuppbót þessa greidda, en þeirri umsókn var einnig neitað með bréfi ráðuneytisins, dags. 11. marz 1952.

Stefnandi telur, að samkvæmt skýlausum ákvæðum 3. mgr. laga nr. 100 frá 1948 eigi hann rétt á verðuppbót á greindan fisk. Með lagaákvæði þessu hafi ríkissjóður tekið á sig ábyrgð á, að saltfisksútflytjendur fengju ákveðið lágmarksverð fyrir fiskinn. Þar sem söluverð fiskins hafi ekki náð þessu lágmarksverði, beri stefnda að greiða mismuninn á þessum tveimur fjárhæðum. Hefur stefnandi á það bent, að engu máli skipti, hvar fiskurinn sé veiddur. Það hafi verið mjög þýðingarmikið á þessum tíma að reyna nýjar leiðir um veiðistaði, og af ríkisvaldsins hálfu hafi einmitt nokkrir aðilar verið sérstaklega styrktir í því skyni. Ekki hafi verið um það samið að selja fiskinn í erlend skip, fyrr en útséð hafi verið um, að innlendir aðilar gátu eða vildu ekki taka á móti honum á þeim stað, þar sem skipin urðu að losna við hann. Þetta hafi að vísu haft það í för með sér, að fiskurinn hafi ekki verið metinn á venjulegan hátt, enda ekki skylda að gera slíkt, þar sem honum hafi ekki verið skipað upp á Íslandi. Þetta atriði geti ekki haft nein áhrif á greiðsluskyldu stefnda, enda sé hér ekki um að ræða skilyrði, sem fram komi í lögnum. Þá hefur stefnandi bent á, að fiskur þessi hafi verið seldur ópakkaður, en gert sé ráð fyrir, að ábyrgðarverð ríkissjóðs miðist við pakkaðan fisk. Hins vegar hafi komið fram, að íslenzku fisktökuskipi, sem hafi verið við Grænland þetta sama sumar, hafi verið leyft að selja fisk sinn ópakkaðan, en af þeim sökum hafi ábyrgðarverðið verið lækkað um kr. 0.11 á hvert kg.

Aðalkröfu sína fær stefnandi þannig fram, að hann telur sig hafa

selt í hin dönsku fiskitökuskip 98.321 kg. af I. fl. saltfiski. Þá hafi hann selt í Newfoundland 40.000 kg. af I. fl. saltfiski. Söluverð á öllum þessum fiski hafi verið sem svarar til kr. 1.35 hvert kg. Samkvæmt ákvæðum 1. t. l. 4. gr. reglug. nr. 25 frá 1949 beri einnig að telja með hér 10% af þeim II. fl. saltfiski, er hann hafi selt, eða alls 8806.5 kg. Samkvæmt þessu beri að reikna með, að hann hafi selt 147.127 kg. fyrir kr. 1.35 hvert kg. Verð það, sem stefndi hafi ábyrgzt í þessu sambandi, hafi verið kr. 2.25 hvert kg. Þar frá beri hins vegar að draga kr. 0.11 vegna þess, að fiskurinn hafi verið seldur ópakkaður, þannig að ábyrgðarverð stefnda hafi verið kr. 2.14 fyrir hvert kg. Mismuninn á söluverðinu og ábyrgðarverðinu beri stefnda að greiða, eða kr. 0.79 fyrir hvert kg. Nemur það samtals kr. 116.230.72, að því er þenna fisk varðar.

Þá telur stefnandi, að hann hafi selt í hin dönsku fisktökuskip alls 88.065 kg. af saltfiski II. fl. fyrir kr. 1.1475 hvert kg. Frá þessu fiskmagni beri að draga 10%, eða 8806.5 kg., sem í þessu sambandi teljist með I. fl. Hér eigi því aðeins að reikna með 79.258.5 kg., sem hafi selzt fyrir kr. 1.1475 hvert kg. Samkvæmt 2. t. l. 4. gr. reglug. nr. 25 frá 1949 hafi stefndi ábyrgzt verð á þessum fiski kr. 2.00 fyrir hvert kg. Frá því verði beri að draga kr. 0.11, þar sem fiskurinn hafi verið seldur ópakkaður. Mismuninn á söluverðinu og ábyrgðarverðinu beri stefnda að greiða, eða alls kr. 0.7425 fyrir hvert kg. Nemur það alls kr. 58.849.44, að því er þenna fisk varðar.

Stefnandi kveðst hafa selt í hin dönsku fisktökuskip alls 54.297 kg. af III. fl. saltfiski og fengið greitt kr. 0.945 fyrir hvert kg. Samkvæmt 3. t. l. 4. gr. reglug. nr. 25 frá 1949 hafi stefndi ábyrgzt, að seljendur fengju kr. 1.80 fyrir hvert kg. af þessum fiski. Frá því verði beri að draga kr. 0.11 vegna þess, að fiskur sá, sem hér um ræðir, hafi verið seldur ópakkaður. Mismuninn á söluverðinu og ábyrgðarverðinu beri stefnda að greiða, eða kr. 0.745 fyrir hvert kg. Nemur það samtals kr. 40.451.26, að því er þenna fisk varðar. Kemur þannig fram aðalkrafa stefnanda, kr. 215.531.42.

Varakröfu sína byggir stefnandi á því, að hið íslenska fisktökuskip, sem hafi verið við Grænland þetta sama sumar, hafi selt saltfisk ópakkaðan fyrir kr. 1.83 hvert kg. og fengið greidda verðupp-bót úr ríkissjóði, kr. 0.31 fyrir hvert kg. Saltfiskur sá, sem skip stefnanda hafi selt, hafi alls verið 280.683 kg. Ekki komi til mála, að honum beri lægri upp-bót en þessum aðilja hafi verið greitt, eða alls kr. 87.011.73 fyrir það fiskmagn, sem hér um ræðir.

Stefndi telur hins vegar og byggir sýknukröfu sína á því, að stefnandi eigi ekki rétt á ábyrgðarverði því, sem gert er ráð fyrir í lögum nr. 100 frá 1948 og reglug. nr. 25 frá 1949, þar sem hann uppfylli á engan hátt skilyrði laganna.

Stefndi hefur bent á, að fyrrgreind ábyrgð ríkissjóðs á fiskverðinu hafi haft mjög mikil útgjöld í för með sér fyrir hann. Af þeim ástæðum hafi verið sett ýmis skilyrði fyrir því, að til greiðslu

kæmi. Ákvæði þessi hafi verið sett til þess að bæta hag bátaútvegsins. Hafi þá verið átt við útgerð frá Íslandi og fisk veiddan á miðum við Ísland. Við þetta hafi ábyrgðin verið miðuð, en ekki veiðar báta á fjarlægum miðum, sérstaklega þegar þess sé gætt, að fiskur sá, sem við Grænland veiðist, sé mun verri söluvara, en fiskur frá Íslandsmiðum. Af þessu sé ljóst, að engin skylda hvíli á ríkissjóði um að ábyrgjast lágmarksverð á fiski, sem veiddur hafi verið á Grænlandsmiðum. Þá hafi stefnandi firrt sig rétti til að njóta góðs af fyrrgreindum lagaákvæðum, þar sem hann hafi alls engin samráð haft við íslensk stjórnarvöld um veiðileiðangur þenna og sölu aflans. Í bæði lögnum og reglugerðinni sé gert ráð fyrir margs konar afskiptum ríkisvaldsins af verkun og sölu meðferð þess fisks, sem ríkissjóður hafi tekið verðábyrgð á. Þannig sé það beint skilyrði samkvæmt 1. mgr. 11. gr. reglug. nr. 25 frá 1949, að saltfiskurinn þurfi að vera fullsaltaður, fullstaðinn, metinn af löggiltum matsmönnum og pakkaður í hessianstriga, til þess að ábyrgð ríkissjóðs komi til. Þessum skilyrðum hafi stefnandi ekki sinnt. Fiskurinn hafi alls ekki verið metinn, heldur seldur ómetinn og ópakkaður. Samkvæmt lögum nr. 11 frá 1940 megi ekki flytja út íslenskar vörur nema með leyfi ríkisstjórnarinnar. Þetta leyfi hafi stefnandi ekki fengið. Þegar þetta sé virt og þess gætt, að gögn þau, sem stefnandi leggi nú fram fyrir aflamagni, gæðum aflans og söluverði, séu mjög ófullkomin, aðeins óstaðfestir reikningar eða frásögn fyrirsvarsmanna hans, þá sé ljóst, að ekki komi til mála, að stefnandi eigi rétt á að fá greiðslu úr ríkissjóði þannig, að verð það, sem hann telji sig hafa fengið, að viðbættu því, er hann krefji nú, nemi verði því, er ríkissjóður hafi ábyrgzt. Þetta sé sérstaklega ljóst þegar þess sé gætt, að stefnandi hafi komið málum sínum þannig fyrir, að ríkisvaldið hafi engan möguleika haft til að fylgjast með gerðum hans, bæði að því er varðaði verkun fisksins og sölu hans.

Að því er varðar fisk þann, sem seldur hafi verið úr hinu íslenska fisktökuskipi, sem var á Grænlandsmiðum sama sumar, þá hefur stefndi talið, að útgerð stefnanda verði á engan hátt til þess leiðangurs jafnað. Þar hafi verið um að ræða tilraun, sem styrkt hafi verið af almannafé. Fengið hafi verið sérstakt leyfi til að selja þann fisk ópakkaðan, en hann hafi verið metinn á venjulegan hátt af íslenskum matsmönnum og venjuleg útflutningsleyfi fengin.

Í lögum nr. 100 frá 1948, 3. gr., segir svo: „Ríkissjóður ábyrgist saltfisksútflytjendum það, sem á kann að vanta, að söluverð verði kr. 2.25 fyrir kg. fob., miðað við fullsaltaðan stórfisk (þorsk) 1. flokks, og skal verð annarra flokka og fisktegunda vera samsvarandi“. Í 2. mgr. 4. gr. er tekið fram, að ríkisstjórninni sé heimilt að skipa fyrir um verkun á fiski, eftir því sem markaðshorfur segi til um. Þá segir í 1. mgr. 7. gr., að við samninga um sölu íslenskra afurða

erlendis skuli þess gætt, að sem bezt heildarverð fáiist fyrir þær, og að ríkisstjórninni sé heimilt að binda sölu einstakra vörutegunda nauðsynlegum skilyrðum, til þess að því verði verði náð. Þá segir í 9. gr. laganna, að ríkisstjórnin geti með reglugerð sett nánari fyrirmæli um allt, sem lýtur að framkvæmd þessara kafla laganna. Samkvæmt þessu var síðan sett reglugerð nr. 25 frá 1949, sem áður hefur verið getið. Í 11. gr. reglugerðarinnar segir, að ábyrgð sú, sem um ræðir í 4. gr. reglugerðarinnar, miðist við saltfisk, sem sé fullsaltaður, fullstaðinn, metinn af löggiltum matsmönnum og pakkaður í hessianstriga.

Með lögum nr. 11 frá 1940 var ríkisstjórninni heimilað að ákveða, að engar vörur megi bjóða til sölu, selja til útlanda eða flytja úr landi, nema að fengnu leyfi hennar. Með reglugerð nr. 109 frá 1948 var svo ákveðið, að engar íslenzkar afurðir væri heimilt að bjóða til sölu á erlendum markaði, selja eða flytja úr landi, nema að fengnu leyfi ríkisstjórnarinnar. Engar vörur mætti heldur flytja úr landi nema með leyfi hennar.

Við setningu laga nr. 100 frá 1948 var ljóst, að ákvæði þeirra, um að ríkissjóður ábyrgðist ákveðið verð á fiski, mundi baka ríkisstjórninni veruleg útgjöld. Var því eðlilegt, að ríkisstjórnin teldi sig þurfa að hafa nokkurt eftirlit með sölu fiskisins.

Stefnandi aflaði sér engra leyfa í sambandi við sölu umrædds fiskis, eins og áður getur, heldur seldi hann sjálfur erlendum aðiljum. Umræddur fiskur var aldrei fluttur til Íslands, og íslenzk stjórnarvöld höfðu engin afskipti af gæðamati hans, verkun eða sölu og höfðu ekkert tækifæri til að fylgjast með því, hvert verð fengist fyrir hann. Ekki verður talið, að það skipti máli, hvar fiskur sá, sem verð var ábyrgst á, væri veiddur, en þegar litið er til ákvæða laganna og tilgangs þeirra, þá verður að telja, að ríkissjóður hafi aðeins tekið ábyrgð á verði þess fiskis, sem út væri fluttur frá Íslandi á lögmæltan hátt og samkvæmt þeim reglum, er þar giltu, þannig að íslenzk stjórnarvöld hefðu samþykkt verkunaraðferð þá, er höfð var, séð um gæðamat og vigtun og að endingu samþykkt sölu hans. Þar sem stefnandi hirti eigi um að gæta þessa, verður ekki talið, að hann geti kafið stefnda um, að hann greiði það, sem á kann að hafa vantað, að stefnandi fengi ábyrgðarverð samkvæmt lögum nr. 100 frá 1948 fyrir fisk sinn.

Með vísan til þessa verður þegar af þessari ástæðu að taka sýknukröfu stefnda til greina.

Eftir atvikum þykir rétt, að málskostnaður falli niður.

Málssóknarlaun skipaðs talsmanns stefnanda, Lárusar Jóhannessonar hrl., þykja hæfilega ákveðin kr. 10.000.00 og greiðast úr ríkissjóði.

Benedikt Sigurjónsson, fulltrúi borgardómara, kvað upp dóm þenna.

Dómsorð:

Stefndi, fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, skal vera sýkn af kröfum stefnanda, Björgvins Bjarnasonar f. h. Hugins h/f, í máli þessu.

Málssóknarlaun skipaðs talsmanns stefnanda, Lárusar Jóhannessonar hæstaréttarlögmans, kr. 10.000.00, greiðast úr ríkissjóði.

Föstudaginn 30. september 1955.

Nr. 11/1955. **Hreppsnefnd Raufarhafnarhrepps**

f. h. hreppsins (Ragnar Ólafsson)

gegn

Olíuverzlun Íslands h/f

(Einar B. Guðmundsson).

Dóminn skipuðu hinir reglulegu dómárar Hæstaréttar.

Útsvarsmál.

Dómur Hæstaréttar.

Áfrýjandi hefur að fengnu áfrýjunarleyfi 27. desember 1954 skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 18. janúar 1955 og krafist þess, að stefnda verði dæmt að greiða útsvar, að fjárhæð kr. 4000.00, ásamt dráttarvöxtum, 1% á mánuði frá 15. október 1952 til greiðsludags, og svo málskostnað bæði í héraði og fyrir Hæstarétti eftir mati dómsins.

Stefndi krefst þess, að héraðsdómurinn verði staðfestur og að áfrýjanda verði dæmt að greiða honum málskostnað fyrir Hæstarétti eftir mati dómsins.

Staðfesta má héraðsdóminn með skírskotun til forsendna hans.

Eftir þessum úrslitum er rétt, að áfrýjandi greiði stefnda kr. 1500.00 í málskostnað fyrir Hæstarétti.

Dómsorð:

Hinn áfrýjaði dómur á að vera óraskaður.

Áfrýjandi, hreppsnefnd Raufarhafnarhrepps f. h.